

wel zoo bij hen, dat de H. Schrift die waarheid van des menschen natuurlijke verdorvenheid in Adam klaarlijk leert, en zij zelve beweren die tegen de Pelagiaansgezinden met goede argumenten. Maar of nu ieder mensch zonder eenig onderscheid, daarvan ook in dier voege altoos dadelijk en bevindelijk overtuigd moet worden door Gods Geest (gelijk wel aan sommigen geschiedt), als hij een waar geloovige en gerechtvaardigde in Christus zal worden, ziet, dat is iets, hetwelk zij met die vaste bepaling zoo niet durven gelooven. Dit dunkt hen te strijden met de bevinding van velen van Gods kinderen; gelijk ook met die souvereine en vrijmachtige werking van Gods Geest, die den eenen dus en den anderen anders leidt tot Christus en het geloof. Om nu niet te spreken van zulke ongeoeffende en onervarene lieden, die in eene allerverderfelijkste inbeelding staan, alsof sommigen weleens waarlijk bekeerd worden zonder de Wet, enkel voor het Evangelium; eene dwaalleer, welke men zelfs in de bedorvenste Pelagiaansche kerken nauwelijks erger zoude hooren. Dit komt al geheellijk daaruit voort, dat deze onvaste menschen de zuivere en gezonde Goddelijke rechtvaardigmakingsleer maar ten halve recht verstaan, en dat zij meest letten op derzelver liefelijk genade-vonnis, en niet op het verdoemend vonnis, dat altijd eerst voorafgaat; opdat er in waarheid een Goddelijk genade-vonnis over den verlorenen zondaar zoude kunnen gaan, waarbij dezelve van de eeuwige verdoemenis, die hij verdiend heeft, wordt ontslagen, van God wordt toegewezen; wordende hij alzoo waarlijk dan om niet gerechtvaardigd, uit Zijne genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is, Rom. 3 : 24. En het is voorwaar geen wonder,